

Skatten skal faas ind „gennem de, som det paastaas, gennemgaaende økonomisk slet situerede Forretninger, der arrangerer de paagældende Forlystelser“, idet disse „Forretningers Vanskeligheder“ efter det Resultat, som Flertallet er kommet til, ikke ligge „i et svigtende Publikum, men hidrøre fra Forvaltningen af de betydelige Beløb, der gaa gennem deres Kasser“. I øvrigt — hedder det videre — „hvile de Indvendinger mod Skatten, der begrundes paa de paagældende Forretningers Driftsresultater, gennemgaaende paa den Misforstaaelse, at Skatten er en Næringsskat paa disse Erhverv, hvilket ingenlunde er Tilfældet“. „Den indbyrdes Konkurrence vil ikke berøres af Skatten, da denne vil ramme alle Foretagender ligeligt i Forhold til deres Entréindtægt, og Betingelserne for Skattens Overvæltning derfor vil være til Stede.“ Overfor de Indvendinger mod Skatten, der begrundes paa Hensynet til visse Forlystelsers moralske Værd og i Modstand mod, at der skal bestaa fælles Beskatningsregler for Forlystelser af højst forskellig Art og Betydning, henviser Flertallet — der hævder, at det er Forbrugsbeskatningssynspunktet, som her væsentlig maa lægges til Grund —, at „det fælles for alle Forlystelser er Nyderens Udgift, og det er denne, der, som Udtryk for en Skatteevne, er Genstand for Beskatning“. Flertallet er ikke blindt for, „at netop Forbrugsbeskatningssynspunktet kunde føre til en Forskel i Beskatningen, idet Deltagelsen i nogle Forlystelser medfører et større Forbrug end Deltagelsen i andre, uden at dette giver sig Udtryk i højere Entréindtægt for vedkommende Forlystelsesetablisement“, hvorved navnlig tænkes paa alle de med Servering forbundne Forestillinger, hvilke der kunde være Grund til at beskattede højere, ligesom det erkendes, at der kunde være Grund til at udvide Rammerne og medtage f. Eks. Beværtninger med Musik og lignende Foretagender, der ikke opkræve Entré, m. v. Alt dette vilde imidlertid føre til en ret vidtgaaende Omarbejdelse af Lovforslaget, og det har man „ikke fundet tilstrækkelig Anledning til at foreslaa, idet man maa finde, at Forslaget, saavel i sin Grundtanke ved Valget af Skatteobjekt som i det store og hele i Henseende til Gennemførelsen, fortjener Tilslutning“. — Et Mindretal (A. C. Meyer, Samuelsen og Stauning) mener, at Afgift af offentlig Kunstnydelse eller Forlystelse bør være en kommunal Sag, idet en fast Afgift til Staten vil kunne komme til at virke i høj Grad uligeligt og uretfærdigt. Da endvidere de indhentede Oplysninger vedrørende Teatrene gaa ud paa, at en Statsskat paa 15 pCt. vil være „faretruende for deres Virksomhed, og da en Statsskat som den foreslaaede derhos sikkert vil medføre, at Gøglet breder sig paa Bekostning af gode Artistrydelser“, kan Mindretallet ikke gaa med til den foreslaaede Skat. — Et andet Mindretal (Grøn-